

Reflexions

TRIBUNA

Per un sistema de pensions públic

Calen mesures que millorin les condicions de vida i que reforcin l'estructura d'ingressos

JORDI MIRALLES

COORDINADOR GENERAL D'EUJA I
DIPUTAT AL PARLAMENT DE CATALUNYA

Si hi ha un tema que aquests dies està en boca de tothom, és la reforma de les pensions. Una reforma dominada, encara, per la incertesa del resultat de les negociacions entre el Govern de l'Estat i els sindicats, i la incertesa pels continguts del projecte de llei que presentarà el Govern. Una indefinició intensificada pel fet de la ruptura del consens en el Pacte de Toledo.

Un sistema públic de pensions justes és una de les bases fonamentals de l'Estat del benestar i de l'Estat social i de dret. Precisament per aquest motiu, sobta encara més el contingut de les recomanacions de la Comissió Parlamentària del Pacte de Toledo, aprovades per tots els grups, amb l'excepció d'IU, ICV-EUIA, ERC i BNG. Unes recomanacions que, més enllà de la polèmica sobre els 67 anys, defineix un sistema insolidari, injust i exclouent d'aquells que tinguin temps de cotització inferior a 20 anys, i amb una orientació clarament privatitzadora, ja que fomenta sistemes privats de previsió complementària o, el que és el mateix, plans de pensions privats.

L'Estat espanyol és un dels estats de la UE amb un percentatge més baix de plans de pensions privats (un 8% de la població real, segons un in-

forme de la Comissió Europea), un fet al qual no és aliena l'extraordinària salut del sistema públic de pensions, amb uns excedents en el fons de reserva, a data de 15 de setembre, de 64.001,73 milions d'euros, i això en època de crisi. En vista d'aquesta situació i perquè aquesta voluntat privatitzadora –per afavorir plans de pensions– esdevingui una autèntica oportunitat de negoci, cal crear les condicions (des de la manipulació) per un mercat potencial i, per això, cal augmentar interessadament la por de la societat respecte a la viabilitat futura del sistema públic de pensions, així com reduir la quantia mitjana de les pensions els pròxims anys. D'aquí ve la insistència estratègica dels mercats i dels seus portaveus a la Comissió Parlamentària: CiU i PP.

I això en una economia com és l'espanyola, en què el salari mitjà és de mil euros al mes, que no permet a les persones generar estalvi ni, per tant, destinar-lo a millorar una futura jubilació, subjecte als capricis dels mercats i sense cap seguretat d'èxit, com ja ha passat amb molts treballadors i treballadores als Estats Units i el Regne Unit que, com a conseqüència de la crisi, no s'han pogut jubilar per l'enfonsament dels fons de pensions, en contrast amb la fortalesa demostrada pels sistemes públics.

GALLARDO

Esdevé primordial crear ocupació per augmentar el nombre de persones cotitzants

Caldria suprimir el límit màxim de cotització perquè hi contribueixin més els salaris més alts

Les recomanacions del Pacte de Toledo orienten, en general, a un augment dels períodes de càlcul i de carència, a una reducció de la despesa pública en pensions, retallant les prestacions.

Pensant en les persones i no en els mercats, el camí hauria de ser en sentit contrari: reforçar l'estructura d'ingressos del sistema públic de pensions. Hi ha alternatives, com diuen els sindicats. Els sindicats tenen la raó, no els mercats.

Per garantir la viabilitat i la fortalesa del sistema, caldria adoptar mesures estructurals de dos tipus: en primer lloc, mesures que millorin les condicions de vida de la població i, en segon lloc, les que reforcin el sistema d'ingressos.

Entre les primeres és primordial crear ocupació per augmentar el nombre de persones cotitzants, una mesura que caldria acompanyar de l'augment de la base mínima de cotització (SMI), elevant-la fins als mil euros bruts mensuals. Línies d'actuació inseparables de la lluita contra el treball en economia submergida i el frau a la Seguretat Social (l'equivalent anual a les pensions de quatre anys).

Respecte al segon paquet de mesures, caldria suprimir el límit màxim de cotització perquè cotitzin més els salaris més alts. També es pot pensar en la creació de plans de pensions públics, les aportacions als quals s'integrarien al Fons de Reserva de la Seguretat Social, amb la garantia de l'Estat sobre les aportacions fetes. Uns plans incentivats fiscalment i que contribueixin a reforçar, encara més, la viabilitat econòmica del sistema de pensions.

Aquest conjunt de mesures pivota sobre la defensa del que és públic, enfront al privat com a involució social i destrucció de les condicions de vida, els drets i les conquestes de la majoria de la població.

PER OPINAR SOBRE L'ARTICLE
blogs.publico.es

www.euja.org

Fora de joc

ANDREU MAYAYO

La bombolla immobiliària ha de perdre gas

Una de les conseqüències de l'esclat de la bombolla immobiliària ha estat el descens del preu de l'habitatge. A Espanya, d'ençà del 2006, la davallada ha estat d'un 13,1%. Del tot insuficient atesa la magnitud especulativa i l'evolució de preus d'altres països, en el mateix període, com ara el Regne Unit, on han baixat una quarta part, o els EUA i Irlanda, amb un terç del seu valor. Tanmateix, la forta davallada d'aquests països ha suposat una recuperació més ràpida de la construcció i l'adquisició d'immobles.

La pregunta clau, doncs, és: quin és el valor real o de mercat dels nostres habitatges? Fins que no ens posem d'acord (el mercat?, l'Estat?, les entitats financeres?) en la resposta, no sortirem d'aquesta greu crisi econò-

Els preus dels habitatges han de baixar encara un 20% més

mica i social, i que algú aprofita per intentar canviar les regles del joc polític democràtic. L'exemple japonès és paradigmàtic. Durant gairebé vint anys els preus han anat baixant a poc a poc a un ritme del 4% anual, la qual cosa ha suposat un factor dissuasiu en la compra, ja que hom creu que l'any següent pagarà menys, i això ha donat lloc a una generació sencera de persones poc motivades a comprar pisos.

En aquest sentit, el problema principal per estimular la construcció d'habitatges, que ha passat dels 865.000 del 2006 als 100.000 arreu de l'Estat, no és tant l'estoc en mans dels promotors i les entitats financeres (entre 350.000 i 600.000), sinó el manteniment d'un preu fictici. Ras i curt: els immobles han de baixar encara un 20% més. Si no ho fan, entrarem en una fase anorèctica de digestió difícil, que pot deixar l'Estat del benestar i la democràcia amb la pell i els ossos.

PARTICIPA A:

blogs.publico.es/andreu-mayayo

Altrament

IMMA TUBELLA

L'e-cultura és cultura

La digitalització de la societat i de la cultura és un procés imparabile que tard o d'hora implicarà tots els creadors i les institucions culturals, tant si ho volen com si no.

Les TIC, i molt especialment internet, han obert les portes a noves formes d'expressió cultural i van canviant el paper de les institucions culturals tradicionals tot situant al centre del procés creatiu els creadors i les audiències. Les TIC i internet van modificant l'expressió d'artistes i agents culturals, l'accés al patrimoni cultural i també la manera com els mitjans de comunicació tracten la informació, el debat públic i la cultura. És a dir, la di-

gitalització afecta tot l'espectre de la producció, la distribució i la manifestació de la cultura, cosa que anuncia una autèntica renovació, per no dir revolució cultural. Emergeixen amb força noves formes d'expressió i intercanvi, noves interrelacions i noves interaccions de diferents sectors culturals fins ara sense gaire relació, sense oblidar la creixent col·laboració entre cultura, educació, ciència o economia del coneixement en bona part a causa de les TIC. D'alguna manera, doncs, les TIC faciliten noves relacions entre diferents àmbits de la cultura àmpliament entesa.

Caldrà que els governs, per mitjà de les seves polítiques, i les institucions

culturals, per mitjà de les seves accions, tinguin en compte el que podríem anomenar e-cultura o cultura digital en el sentit més ampli, i que comprèn qüestions que representen un canvi profund de mentalitat, com ara reutilitzar continguts o repensar els drets d'autor, per posar només un parell d'exemples. Governos, institucions i creadors hauran de canviar la manera de pensar i de fer i s'hauran d'acostumar a mirar més enllà dels seus propis límits i saber aprofitar el poder de la xarxa.

PARTICIPA A:

blogs.publico.es/imma-tubella